

Arrest

nr. 249 794 van 24 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 19 mei 2019 en hebben zich er vluchteling verklaard op 22 mei 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 augustus 2019. Op 31 januari 2020 werden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 1 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 9 april 2020 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van A. R. L. G. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Residencial San Antonio in de stad Soyapango, San Salvador. Deze wijk was onder controle van Barrio 18. U woonde samen met uw broer, G.(...) S.(...) J.(...) R.(...) (OV. (...)), en uw ex-vriend, W.(...) S.(...) M.(...) V.(...) (OV. (...)), uw broer en uw moeder. U studeerde aan de Universidad Pedagogica. Tot januari 2019, wanneer het nieuwe semester begon, werkte u in een schoenenwinkel in Soyapango.

U diende, net als uw broer, telkens wanneer u op straat kwam renta te betalen aan Barrio 18. Uw moeder betaalde renta voor de uitbating van haar winkel. Eind 2018 kocht uw ex-vriend een auto. Hiervoor moest hij eveneens een renta betalen. Jullie konden steeds op tijd de renta betalen.

Op 9 februari 2019 rond tien uur hoorde u geroep voor jullie huis. U was toen thuis met uw broer G.(...) en W.(...). Jullie zagen enkele gewapende personen door het raam. Zij riepen dat jullie naar buiten moesten komen en dat ze jullie zouden vermoorden. W.(...) belde naar de politie. Zij kwamen niet ter plaatse. W.(...) belde ook met zijn familie en regelde zo een huis in de kolonie San Pedro in San Martin, waar W.(...) woonde voor hij bij jullie kwam wonen. U belde nog met uw moeder om haar te waarschuwen dat jullie naar San Martin zouden verhuizen. Jullie bleven de hele nacht binnen in huis. De volgende morgen vertrokken jullie naar San Martin.

In San Pedro heerste eveneens Barrio 18. U kreeg steeds beledigende en seksueel getinte opmerkingen te horen wanneer u zich op straat bevond.

Op een dag ging u naar de dokter vanwege problemen aan uw oor. De deur van het kabinet was gesloten. De arts betaste u en probeerde u te kussen. Vervolgens liet hij u vertrekken. U diende een klacht in bij de politie. Daar kreeg u te horen dat dit niet de eerste keer was bij deze arts en dat er een zaak lopende was.

U nam op 18 mei 2019 samen met uw zus en W.(...) het vliegtuig naar Spanje. U kwam op 19 mei in België aan. U diende op 22 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart en twee politieaangiftes neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beroept zich in het kader van uw verzoek deels op dezelfde motieven als uw zus L.(...) G. A. R. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgpa.be/sites/default/files/>

rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart uw woning te zijn ontvlucht wegens problemen met personen van wie u vermoedt dat zij tot Barrio 18 behoren. U weet niet waarom jullie geïnterviewd werden (CGVS, p. 9).

Uw verklaringen en die van uw broer en van W.(...) over deze problemen met Barrio 18 zijn echter dermate vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u over het incident van 9 februari 2019 dat jullie die avond zelf uw moeder hebben gewaarschuwd (CGVS, p. 12). Ook W.(...) verklaart dit (CGVS (...), p. 7). Uw broer zegt echter dat jullie haar pas contacteerden de volgende dag wanneer jullie zelf al veilig waren vertrokken uit uw woning (CGVS (...), p. 15).

Uw verklaringen over dit gesprek met uw moeder zijn bovendien weinig overtuigend. Zo zou u niet alles hebben verteld om haar niet ongerust te maken. U zou uw moeder niet hebben verteld dat er mannen waren gekomen die jullie wilden vermoorden (CGVS, p. 12). Gezien uw moeder daar ook woonde en zij dus ook gevaar liep is dit opmerkelijk. U wordt dan gevraagd waarom u dit niet aan haar vertelde waarop u zegt dat zij al genoeg zorgen had met uw broer die in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat zij eveneens gevaar liep thuis en gevraagd of het niet belangrijk was haar hiervoor te waarschuwen zegt u louter dat zij de volgende dag niet thuis zou komen van het ziekenhuis en dat de bende voornamelijk jonge mensen viseert (CGVS, p. 12). Dat u uw moeder niet waarschuwde voor het gevaar dat haar thuis te wachten stond omdat u haar niet ongerust wilde maken en u dacht dat ze die avond niet meer naar huis zou gaan is weinig aannemelijk. U wordt dan gevraagd wat u met haar toen besprak over de volgende dagen, waarop u louter zegt dat jullie veronderstelden dat zij zou meekomen met jullie naar San Martin (CGVS, p. 12). Gevraagd of jullie dit dan niet concreet hebben besproken toen, zegt u vaagweg dat jullie dit later hebben besproken en voegt u toe dat zij niet naar San Martin kon komen vanwege de problemen die jullie daar hadden (CGVS, p. 12). Dat u uw moeder in het ongewisse zou hebben gelaten over wat haar thuis te wachten stond omdat u dacht dat ze de volgende dag niet naar huis zou gaan maar vervolgens ook niets concreet kan zeggen over jullie gesprek en het plan voor de dagen daarna doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dit is des te opmerkelijker daar u later aangeeft dat uw moeder in dit telefoongesprek zei dat ze naar huis zou gaan (CGVS, p. 13). U wordt dan opnieuw gevraagd waarom u haar niet waarschuwde voor de mensen die jullie wilden vermoorden waarop u dan weer zegt dat ze ten minste voor twee of drie dagen niet naar huis zou gaan, terwijl u eerst louter zei dat ze de volgende dag niet naar huis zou gaan (CGVS, p. 13). Bovendien zegt u zelf dat het nooit geweten is hoelang een dergelijk verblijf van uw broer in het ziekenhuis duurt (CGVS, p. 13). U kon dan ook niet weten wanneer uw moeder naar huis zou gaan en u kon al zeker niet uitsluiten dat zij om eender welke reden naar huis zou gaan. Dat u haar niet waarschuwde houdt dan ook maar weinig steek. Uw ex-vriend verklaart bovendien dat u uw moeder wel vertelde wat er was gebeurd (CGVS (...), p. 7).

Ook over het telefoongesprek dat uw ex-vriend had met de politie zijn uw verklaringen opmerkelijk. Gevraagd wat de politie zei zegt u vreemd genoeg dat u geen antwoord heeft omdat het uw ex-vriend was die met hen belde (CGVS, p. 10). Gevraagd of u dan niet gevraagd heeft aan W.(...) wat de politie zei zegt u dat u hoorde tijdens het telefoongesprek – uw vriend stond naast u op dat moment – dat zij vroegen naar het huis en de locatie. Gevraagd naar het verdere verloop van het gesprek zegt u dat u enkel weet dat ze naar het huis vroegen en naar de naam van uw ex-vriend. Gevraagd of ze zeiden wat

ze zouden doen zegt u: “natuurlijk zouden ze zeggen dat ze zouden proberen om onmiddellijk te reageren en dat ze zouden komen”. Gezien hier niet uit blijkt dat u weet wat de politie uiteindelijk zei aan de telefoon over wat ze zouden doen, wordt u gevraagd wat W.(...) u precies zei hierover, waarop u verklaart: “wel daar hebben we niet echt concreet over gesproken want het was een moment waar veel andere dingen gebeurden die belangrijker waren zoals ons leven redden” (CGVS, p. 10). Dat jullie hebben gebeld naar de politie om zich te redden uit deze hachelijke situatie maar vervolgens niet zouden hebben besproken wat de politie zei te zullen ondernemen, houdt geen steek.

Jullie verklaringen over de wijze waarop jullie wisten te ontkomen aan jullie belagers zijn eveneens weinig overtuigend. Zo wordt u eerst gevraagd hoe jullie besproken hebben hoe jullie zouden ontsnappen uit deze situatie – gezien die bendeleden voor zover jullie wisten het huis in het oog hielden – waarop u zegt dat jullie met de politie hebben gesproken, dat uw man met zijn familie had gesproken en dat jullie de volgende dag vertrokken zijn (CGVS, p. 11). U wordt erop gewezen dat die bendeleden jullie willen vermoorden en dat jullie niet zomaar het huis kunnen verlaten en gevraagd hoe het dan precies gegaan is, waarop u vaagweg zegt dat jullie tussen vijf en zes uur 's morgens zijn vertrokken en alleen de meest noodzakelijk zaken hebben meegenomen. U wordt gevraagd meer in detail hierover te vertellen, gezien jullie in een buurt woonden die door deze bende gecontroleerd wordt. U geeft echter louter mee dat er op het moment dat jullie vertrokken weinig volk op straat was en dat er geen files waren waardoor jullie niet werden opgehouden. U wordt erop gewezen dat die bende daar in de straten aanwezig is en dat zij jullie willen vermoorden, en gevraagd hoe jullie zomaar het huis konden verlaten en vertrekken. U geeft vreemd genoeg enkel aan hier zelf geen antwoord op te hebben en zegt louter nog dat u het als een wonder beschouwt (CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen over de wijze waarop jullie wisten te ontkomen aan de bende die jullie wijk controleert – ze houden jullie elke dag op straat tegen om renta te vragen – zijn niet overtuigend (CGVS, p. 7 en CGVS (...)0, p. 9).

Ook uw broer kan hier geen bijkomende informatie over bieden. Ook hem wordt gevraagd hoe jullie jullie ontsnapping bespraken en planden maar ook hij zegt louter dat jullie gewacht hebben tot de volgende dag en dan vertrokken zijn (CGVS (...)0, p. 13 en 14). Nogmaals gevraagd wat jullie precies bespraken over hoe jullie de wijk levend zouden kunnen verlaten – voor zover jullie wisten waren die bendeleden nog steeds in de buurt – antwoordt ook hij vaagweg dat jullie gewoon vertrokken en het allernoodzakelijkste meenamen, zonder enige verdere informatie te bieden (CGVS (...)0, p. 14). Gevraagd te verklaren waarom jullie zomaar zonder problemen zijn kunnen vertrekken zegt ook hij louter dat het 's morgens vroeg was en dat de straten er verlaten bij lagen. Gevraagd waarom de bende jullie zomaar liet vertrekken kan hij geen verklaring bieden (CGVS (...)0, p. 14). Ook W.(...) biedt geen bijkomende informatie over waarom jullie zomaar konden vertrekken uit jullie huis en uit de wijk (CGVS (...)7, p. 6).

Ook over de situatie en de problemen sinds jullie vertrek uit San Antonio en later El Salvador zijn jullie verklaringen vaag en tegenstrijdig. U zegt dat uw moeder nog steeds in jullie huis woont (CGVS, p. 14). De bende zou haar niet meer benaderd hebben (CGVS, p. 14). Later zegt u dan weer dat ze haar toch nog hebben benaderd en gevraagd naar jullie drieën (CGVS, p. 14 en 15). U kan echter geen enkele informatie geven over dit incident (CGVS, p. 15). U zou er ook niet naar hebben gevraagd. U vond dit niet nodig (CGVS, p. 15). Uw broer daarentegen zegt dat uw moeder sinds 9 februari 2019 niet meer in jullie huis is geweest (CGVS (...)0, p. 15). Zij zou bij uw grootmoeder in dezelfde kolonie wonen, een beetje verder van jullie huis (CGVS (...)0, p. 15). Ook hij zegt dat de bende naar jullie gevraagd heeft. Dit zou in oktober zijn gebeurd (CGVS (...)0, p. 18). Echter zouden zij volgens hem enkel gevraagd hebben naar u en uw broer maar niet naar W.(...). Hij kan geen verklaring geven voor het feit dat ze niet naar W.(...) hebben gevraagd (CGVS (...)0, p. 19). Ook uw broer kan geen enkele concrete informatie geven over dit incident (CGVS (...)0, p. 17 en 18). Evenmin kan hij verklaren waarom zij in oktober, pas een half jaar na de feiten, plots naar jullie zouden hebben gevraagd (CGVS (...)0, p. 19). Ook uw ex-vriend W.(...) zegt dat uw moeder bij uw grootmoeder woont, in nummer 24, terwijl jullie in nummer 21 woonden (CGVS (...)7, p. 7). Hij verklaart dan weer dat uw moeder nooit meer benaderd is door de bende (CGVS (...)7, p. 9).

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over wat er gebeurd is sinds jullie vertrek uit San Antonio doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Het is voorts opmerkelijk dat uw moeder wel in San Antonio kon blijven wonen, in jullie straat vlakbij jullie huis, terwijl jullie zich genooddaakt voelden om de kolonie meteen te verlaten. Aangezien uw moeder van plan was na het ziekenhuis terug te keren naar huis wordt u gevraagd wat haar plan was met betrekking tot de doodsb bedreigingen van de bende, waarop u louter zegt dat het probleem slechts

met jullie drie te maken had (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u dit zo zeker wist, aangezien dit nergens blijkt uit de door u geschetste gebeurtenissen van die avond, zegt u dat de bende voornamelijk jongeren viseert (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de eigenlijke situatie van uw moeder nadat ze dan terugkeerde naar huis herhaalt u dat zij niet betrokken was bij het probleem (CGVS, p. 14). Gezien het geenszins duidelijk was dat uw moeder volkomen buiten schot zou blijven kunnen deze verklaringen geenszins overtuigen.

Uw broer verklaart over het feit dat uw moeder in uw wijk kon blijven wonen dat zij geen alternatief had. Het was gemakkelijker voor u en uw broer om te verhuizen dan voor uw moeder en uw zieke broer (CGVS (...)0, p. 16). Erop gewezen dat ze toch wel zou kunnen verhuizen indien haar leven op het spel stond antwoordt hij louter: "natuurlijk". Gevraagd waarom zij dan niet verhuisd is, zegt hij dat het geen probleem was waar zij bij betrokken was (CGVS (...)0, p. 16). Gezien geen van jullie weet waarom die bendeleden aan jullie huis stonden, waar ook uw moeder woont, en jullie met de dood bedreigden, houdt dit maar weinig steek. Gewezen hierop zegt hij dat hij dacht dat zij niets met het probleem te maken had omdat zij tot hiertoe nog niets heeft meegemaakt, wat evenmin steek houdt (CGVS (...)0, p. 16).

De verklaringen van uw ex-vriend hierover kunnen ook niet overtuigen. Gevraagd waarom uw moeder verhuisd is van nummer 21 naar nummer 24 in dezelfde straat zegt hij dat zij moest zorgen voor uw grootmoeder (CGVS(...)7, p. 7). Hij zegt echter ook, wanneer hem specifiek hiernaar gevraagd wordt, dat ze ook niet langer in jullie huis kon wonen vanwege jullie problemen. Zij vreesde dat die mensen zouden kunnen terugkomen (CGVS (...)7, p. 8). Erop gewezen dat drie huizen verder gaan wonen dit probleem niet oplost zegt hij dat San Martin te ver was voor uw grootmoeder en dat zij verkoos om daar te blijven ondanks het risico (CGVS (...)7, p. 8). Gevraagd waarom uw moeder niet mee naar San Martin is gegaan, indien zij schrik had van de bende, antwoordt W.(...) dat het belangrijkste was dat jullie drieën die dag in huis waren en dat ze jullie willen vermoorden en voegt vreemd genoeg toe: "misschien willen ze ons alleen vermoorden, ik weet dat niet" (CGVS (...)7, p. 8). Dergelijke verklaringen over de reden waarom uw moeder in jullie straat is blijven wonen zijn niet aannemelijk.

Het is ook vreemd dat jullie nog steeds geen enkel idee hebben waarom jullie plots met de dood bedreigd werden (CGVS, p. 9, CGVS (...)0, p. 12 en CGVS (...)7, p. 7). Dit is vreemd gezien uw moeder nog steeds op dezelfde plek woont onder de controle van die bende en dan ook verwacht kan worden dat ze iets zou moeten zijn te weten gekomen over de reden waarom de bende jullie plots viseert. Jullie verklaringen over de reden waarom uw moeder geen enkele informatie hierover is te weten gekomen kunnen niet overtuigen. Gevraagd hoe het komt dat uw moeder niets meer is te weten gekomen over jullie problemen zegt u dat het niet nodig is om dat probleem op te rakelen als je het land al hebt kunnen verlaten. Uw moeder heeft het land echter nog niet kunnen verlaten en woont nog steeds op dezelfde plek. Uw broer zegt hierover louter dat het beter is om u hier niet mee te bemoeien (CGVS(...)0, p. 17). Erop gewezen dat ze nog steeds op die plaats woont zegt hij dat ze zich niet meer met dit onderwerp bezig houdt (CGVS (...)0, p. 17). W.(...) verklaart hierover dat ze dit niet mag onderzoeken want dat dit haar dood zou betekenen (CGVS (...)7, p. 8). Dergelijke verklaringen over de reden waarom uw moeder niets meer is te weten gekomen over de problemen, hoewel zij nog steeds op de zelfde plaats woont, kunnen niet overtuigen.

Het is verder opvallend dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaats waar W.(...) aangifte zou hebben gedaan van de doodsbedreigingen bij de politie. Zo zegt u dat hij dit in Apopa zou hebben gedaan (CGVS, p. 21). Uw broer zegt echter dat hij dit in Ilopango deed (CGVS (...)0, p. 25).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u uw problemen met Barrio 18 niet aannemelijk maken. Hierdoor kan ook geen geloof gehecht worden aan jullie vlucht naar San Martin waar u nog andere problemen zou hebben gekend.

Echter, er zijn nog andere elementen die doen twifelen aan jullie vlucht naar San Martin. Zo geven jullie weinig overtuigende of doorleefde verklaringen over de situatie met betrekking tot de heersende bende in San Martin wanneer jullie daar aankwamen om er zich te vestigen. Gevraagd te vertellen over dit moment antwoordt u ontwijkend dat het ook de Barrio 18 Surenos zijn zoals in San Antonio. Gevraagd naar het contact tussen jullie en de bende wanneer jullie daar aankwamen zegt u dat jullie niet meer buitenkwamen nadat jullie verhuisd waren (CGVS, p. 21). Gezien jullie in februari 2019 verhuisden en u nog tot april naar de lessen aan de universiteit ging houdt dit weinig steek (CGVS, p. 4). U zegt hier verder over dat het contact vooral via W.(...) gebeurde en dat uw identiteitskaart een keer gevraagd

werd (CGVS, p. 21). Gezien u tevens zegt dat zij mensen vermoorden die van een andere regio komen, wordt u opnieuw gevraagd wat zij dan gedaan hebben wanneer jullie aankwamen van een andere regio, waarop u opnieuw louter herhaalt dat het dezelfde bende betreft als in San Antonio (CGVS, p. 21). Gevraagd hoe zij dan wisten dat jullie uit een regio met dezelfde bende kwamen, zegt u dat W.(...) met een jongen "die zich had teruggetrokken" had gesproken (CGVS, p. 21 en 22). Na nogmaals gevraagd te hebben hoe zij er zeker van konden zijn vanwaar jullie kwamen, zegt u dan dat dit via de identiteitskaart kan worden nagegaan (CGVS, p. 22). Zij zouden niet gevraagd hebben waarom jullie verhuisden uit de vorige wijk waar Barrio 18 heerste (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom de bende niet met u en uw broer sprak, zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 22). Uw verklaringen over jullie verhuis naar San Martin zijn ontwijkend en, zeker gezien uw vermelding dat ze mensen vermoorden die van een andere regio komen, weinig overtuigend of doorleefd.

Ook uw broer kan hierover geen overtuigende verklaringen bieden. Zo wordt hij gewezen op zijn bewering dat men in El Salvador niet naar een andere regio kan gaan en gevraagd hoe het dan gebeurde wanneer jullie verhuisden naar San Martin maar hij geeft geen antwoord op de vraag (CGVS (...)0, p. 21). De vraag wordt herhaald waarop hij eveneens louter zegt dat het dezelfde bende was en jullie geen groot probleem hadden, zonder dit op enige wijze toe te lichten. Gevraagd dit verder uit te leggen zegt hij kortweg dat ze de betrokkene altijd gaan onderzoeken en dat het beter is om niet van een wijk met een rivaliserende bende te komen (CGVS (...)0, p. 21). Opnieuw biedt uw broer geen enkele informatie over hoe het verliep in jullie geval. De vraag wordt herhaald maar opnieuw geeft hij geen concrete informatie: "omwille van diezelfde reden, omdat het dezelfde bende was, en ook omdat mijn schoonbroer daar al gewoond had dachten we niet dat we problemen zouden krijgen door daar te gaan wonen" (CGVS (...)0, p. 21). Nogmaals gevraagd hoe het contact met de plaatselijke bende verliep wanneer jullie in jullie wijk in San Martin aankwamen laat hij het opnieuw na enige concrete informatie te geven. Dit blijft zo na nog eens verschillende vragen ter verduidelijking (CGVS (...)0, p. 21 en 22). Uiteindelijk weet hij nog te zeggen dat W.(...) met hen had gesproken maar heeft hij geen idee hoe dit gesprek zou zijn verlopen (CGVS (...)0, p. 22).

U verklaart voorts dat de bendeleden in San Martin u steeds beledigden wanneer u op straat kwam (CGVS, p. 15). Tevens werd u aangerand door een arts wanneer u bij hem op consultatie kwam en stalkte hij u met gsmberichten (CGVS, p. 16 en 17). Zoals reeds opgemerkt kan geen geloof worden gehecht aan uw verhuis naar San Martin en bijgevolg ook niet aan de problemen die u er zou hebben gekend. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u als gevolg van beledigingen wanneer u op straat kwam een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet kan aantonen. Wat betreft de aanranding door de arts dient gezegd dat uit uw verklaringen blijkt dat de politie een onderzoek heeft geopend naar deze arts en dat dit nog steeds lopende was wanneer u uit het land vertrok (CGVS, p. 17 en 18). U zou sinds maart 2019, wanneer het incident zou zijn voorgevallen, bovendien geen problemen meer hebben gekend met deze arts. Zijn laatste gsm-bericht dateerde eveneens van maart 2019 (CGVS, p. 18). U kan hiermee dan ook niet aantonen een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer naar El Salvador.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan. Wat betreft de twee politieaangiftes dient gezegd dat documenten slechts dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Deze kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen."

Gezien het voorgaande kan er op basis van deze feiten ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verklaart voorts dat u in San Martin werd beledigd op straat door bendeleden vanwege uw geaardheid (CGVS, p. 20). Tevens zou u in april op de bus in San Martin bedreigd geweest zijn vanwege uw geaardheid (CGVS, p. 6).

Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat uw geaardheid op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Er dient vooreerst te worden herhaald dat u uw vlucht naar San Martin in het kader van uw verklaringen niet aannemelijk kan maken zodat er logischerwijze geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u er zou hebben gekend.

Ook aangaande het incident op de bus in San Martin kan u niet aantonen dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer naar El Salvador. U hoorde twee personen achter u denigrerende opmerkingen maken over homoseksuelen. U hoorde hen vervolgens zeggen dat u met hen moest meekomen waarna u van de bus sprong en naar huis rende (CGVS, p. 6). U weet niet wie die personen waren, noch of zij tot een bende behoren (CGVS, p. 23). U heeft geen idee of zij u achtervolgden wanneer u van de bus sprong (CGVS, p. 24). U heeft geen problemen gekend als gevolg van dit incident in de maand dat u nog in El Salvador bleef, in een wijk gecontroleerd door Barrio 18 (CGVS, p. 24). U bent geen aangifte gaan doen bij de politie (CGVS, p. 25). Met de loutere melding dat u een maand voor uw vertrek twee onbekende personen op de bus denigrerende opmerkingen hoorde uiten over homoseksuelen en hoorde zeggen dat u met hen moest meekomen kan u niet aantonen persoonlijke problemen te hebben met iemand in El Salvador als gevolg van uw seksuele geaardheid.

U haalde nergens aan reeds problemen te hebben gekend omwille van uw geaardheid voor uw verhuis naar San Martin. Het loutere feit tot slot dat u homoseksueel bent volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en schooldocumenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst,

voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M. V. W. S. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de kolonie San Pedro in San Martin, in de staat San Salvador. In 2017 verhuisde u naar Residencial San Antonio in de stad Soyapango, San Salvador. U woonde er samen met uw toenmalige vriendin L.(...) G.(...) A.(...) R.(...) (OV. (...)) en haar familie. Deze wijk was onder controle van Barrio 18. U werkte als analist bij een kredietinstelling, F.(...) genaamd, tot aan uw vertrek. Eind 2018 kocht u een auto. U diende sindsdien een renta van 20 tot 25 dollar te betalen aan de bende. Op 9 februari 2019 tussen tien en elf uur 's avonds kwamen er enkele gewapende mannen voor jullie huis. U was toen thuis met L.(...) en haar broer G.(...) S.(...) J.(...) R.(...) (OV. (...)). Zij riepen dat jullie naar buiten moesten komen en dat ze jullie zouden vermoorden. U belde naar de politie. Zij zeiden dat ze zouden afkomen maar zijn nooit opgedaagd. U belde ook met zijn familie en regelde zo een huis in de kolonie San Pedro in San Martin, waar u woonde voor u naar San Antonio verhuisde. Jullie bleven de hele nacht binnen in huis. De volgende morgen vertrokken jullie naar San Martin.

U nam op 18 mei 2019 samen met L.(...) en G.(...) het vliegtuig naar Spanje. U kwam op 19 mei in België aan. U diende op 22 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs voor de moto en uw rijbewijs voor de auto neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw voormalige vriending L.(...) G.(...) A.5...) (CGVS, p. 9).. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

“(...)”

Aangezien u zich in het kader van uw eigen verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde feiten als uw voormalige vriending kan er op basis van deze elementen in uw hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs voor de moto en rijbewijs voor de auto hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendedegelerateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook menen verzoekers dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift volgende stavingstukken:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport “*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel “*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State and Asylum Claims*” van *Refugee Survey Quarterly* van 2017 (stuk 5);
- het “*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l’homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*” van 23 april 2018 (stuk 6);
- het artikel “*La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*” van *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- het rapport “*Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*” van GIWPS van November 2018 (stuk 8) en
- de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekers broer en diens echtgenote (stuk 9).

2.2.2. Op 22 januari 2021 brengt verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Voorafgaande opmerking

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster foutief wordt verwezen naar de beslissing van verzoeksters broer. Dit betreft evenwel duidelijk een materiële vergissing, te

meer daar in deze beslissing van verzoeksters broer wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van verzoekster zelf voor wat betreft de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, meer bepaald artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hoewel het onderdeel over de geaardheid van verzoeksters broer en diens ontvoering niet rechtstreeks betrekking heeft op verzoekster, heeft deze materiële vergissing aldus niet tot gevolg dat de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing niet langer overeind blijven. In de motieven van de bestreden beslissingen hieronder worden enkel de correcte verwijzingen weergegeven.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de rechten van verdediging, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. De bestreden beslissing van verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing van verzoekster. In de bestreden beslissingen worden verzoekers' verzoeken om internationale bescherming geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoekers er niet in geslaagd zijn hun beweerdde problemen met personen van wie zij vermoeden dat zij tot de *Barrio 18* behoren aannemelijk te maken nu (1) verzoekers hun verklaringen onderling, alsook de verklaringen van verzoeksters broer aangaande het ogenblik waarop zij de moeder van verzoekster hebben ingelicht verschillen, (2) verzoekers verklaringen over dit gesprek met verzoeksters moeder bovendien niet overtuigen nu het niet aannemelijk is dat zij de moeder van verzoekster ten dele in het ongewisse lieten over wat haar thuis te wachten stond terwijl zij ook gevaar liep, (3) verzoeksters verklaringen over het telefoongesprek dat haar ex-vriend (verzoeker) voerde met de politie niet aannemelijk zijn vermits het niet geloofwaardig is dat zij niet zouden hebben besproken wat de politie zei te zullen ondernemen, (4) hun verklaringen over de wijze waarop zij wisten te ontkomen aan hun belagers evenmin geloofwaardig zijn en ook haar broer hierover geen bijkomende informatie kan verschaffen, (5) verzoekers onderling en bijkomend ook verzoeksters broer tegenstrijdige en vage verklaringen afleggen over de situatie en de problemen sinds hun vertrek uit San Antonio en later El Salvador die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden problemen, (6) verzoekers en verzoeksters broer geen valabel argument kunnen aanreiken met betrekking tot de vraag waarom verzoeksters moeder wel in San Antonio kon blijven wonen, in dezelfde straat en vlakbij het huis, terwijl nergens uit blijkt dat de bende voornamelijk jongeren viseert en hun moeder buiten schot zou blijven, (7) verzoekers verklaringen over de reden waarom verzoeksters moeder niets meer te weten is gekomen over de problemen, hoewel zij nog steeds op dezelfde plaats woont, niet kunnen overtuigen en (8) verzoekster en haar broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaats waar verzoeker aangifte zou hebben gedaan van de doodsb bedreigingen bij de politie; (iii) aangezien verzoekers hun problemen met Barrio 18 niet aannemelijk kunnen maken, kan geen geloof kan worden gehecht aan hun vlucht naar San Martin waar verzoekster nog andere problemen zou hebben gekend; te meer nu verzoekers geen overtuigende of doorleefde verklaringen kunnen afleggen over de situatie met betrekking tot de heersende bende in San Martin wanneer zij daar aankwamen om zich te vestigen; (iv) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan hun verhuis naar San Martin kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster aldaar zou hebben gekend, doch ten overvloede nog kan worden opgemerkt dat uit het feit dat verzoekster beledigd werd op straat geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid en wat betreft de aanranding van de arts moet worden vastgesteld dat de politie een lopend onderzoek heeft naar deze arts en verzoekster sinds maart 2019 geen problemen meer heeft gekend met deze arts zodat hieruit

een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid; (v) de door verzoekers voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen; (vi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees hebben aangehaald en (viii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoekers voeren aan dat zij *renta* moesten betalen aan *Barrio 18*, hetgeen zij telkens tijdig hebben gedaan. Verzoekers voeren echter ook aan dat er op 9 februari 2019 in de avond gewapende personen voor hun woning in Residencial San Antonio in de stad Soyapango, San Salvador stonden die riepen dat zij naar buiten moesten komen en dat ze hen zouden vermoorden. Hierop zijn verzoekers verhuisd naar San Martin, waar verzoekers ouders wonen. Hier zou verzoekster op straat steeds beledigende en seksueel getinte opmerkingen te horen hebben gekregen en zou zij in maart 2019 aangerand zijn geweest door een dokter. Verzoeksters broer zou omwille van zijn homoseksuele geaardheid beledigd en gekleineerd zijn geweest aldaar en zelfs het voorwerp hebben uitgemaakt van een ontvoeringspoging.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de bendeleden.

2.3.6.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met gewapende (bende)leden aan hun woning in Residencial San Antonio in de stad Soyapango, San Salvador.

Ten eerste zijn de verklaringen van verzoekers tegenstrijdig met deze van verzoeksters broer aangaande het ogenblik waarop verzoeksters moeder werd gewaarschuwd. Immers, daar waar verzoekster aangeeft dat ze haar moeder dezelfde avond (op 9 februari 2019) hebben ingelicht (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 12 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 7), verklaart verzoeksters broer nochtans dat hun moeder niet onmiddellijk werd gecontacteerd (administratief dossier, map 'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud CGVS G., p. 15). Verzoekers merken in het verzoekschrift op dat aan

verzoeksters broer, G., werd gevraagd wanneer hij met zijn moeder sprak en dat het verzoekster was die hun moeder nog diezelfde nacht had gesproken, zodat er aldus geen sprake is van een tegenstrijdigheid in hun onderlinge verklaringen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters broer wel degelijk kan worden afgeleid dat werd gepeild naar het ogenblik waarop verzoeksters moeder (en dus ook de moeder van G.) werd ingelicht over het incident, alsook of zij dan een verder plan afspraken (administratief dossier, map 'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud CGVS G., p. 14-15) en dat verzoeksters broer hierop aangeeft dat dit de volgende dag en dus niet de avond zelf nog gebeurde.

Daarnaast considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeksters verklaringen over dit gesprek met haar moeder niet kunnen overtuigen en dat verzoekers onderling bovendien inconsistente verklaringen afleggen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen gesteld als volgt:

"Uw verklaringen over dit gesprek met uw moeder zijn bovendien weinig overtuigend. Zo zou u niet alles hebben verteld om haar niet ongerust te maken. U zou uw moeder niet hebben verteld dat er mannen waren gekomen die jullie wilden vermoorden (CGVS, p. 12). Gezien uw moeder daar ook woonde en zij dus ook gevaar liep is dit opmerkelijk. U wordt dan gevraagd waarom u dit niet aan haar vertelde waarop u zegt dat zij al genoeg zorgen had met uw broer die in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat zij eveneens gevaar liep thuis en gevraagd of het niet belangrijk was haar hiervoor te waarschuwen zegt u louter dat zij de volgende dag niet thuis zou komen van het ziekenhuis en dat de bende voornamelijk jonge mensen viseert (CGVS, p. 12). Dat u uw moeder niet waarschuwde voor het gevaar dat haar thuis te wachten stond omdat u haar niet ongerust wilde maken en u dacht dat ze die avond niet meer naar huis zou gaan is weinig aannemelijk. U wordt dan gevraagd wat u met haar toen besprak over de volgende dagen, waarop u louter zegt dat jullie veronderstelden dat zij zou meekomen met jullie naar San Martin (CGVS, p. 12). Gevraagd of jullie dit dan niet concreet hebben besproken toen, zegt u vaagweg dat jullie dit later hebben besproken en voegt u toe dat zij niet naar San Martin kon komen vanwege de problemen die jullie daar hadden (CGVS, p. 12). Dat u uw moeder in het ongewisse zou hebben gelaten over wat haar thuis te wachten stond omdat u dacht dat ze de volgende dag niet naar huis zou gaan maar vervolgens ook niets concreet kan zeggen over jullie gesprek en het plan voor de dagen daarna doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dit is des te opmerkelijker daar u later aangeeft dat uw moeder in dit telefoongesprek zei dat ze naar huis zou gaan (CGVS, p. 13). U wordt dan opnieuw gevraagd waarom u haar niet waarschuwde voor de mensen die jullie wilden vermoorden waarop u dan weer zegt dat ze ten minste voor twee of drie dagen niet naar huis zou gaan, terwijl u eerst louter zei dat ze de volgende dag niet naar huis zou gaan (CGVS, p. 13). Bovendien zegt u zelf dat het nooit geweten is hoelang een dergelijk verblijf van uw broer in het ziekenhuis duurt (CGVS, p. 13). U kon dan ook niet weten wanneer uw moeder naar huis zou gaan en u kon al zeker niet uitsluiten dat zij om eender welke reden naar huis zou gaan. Dat u haar niet waarschuwde houdt dan ook maar weinig steek. Uw ex-vriend verklaart bovendien dat u uw moeder wel vertelde wat er was gebeurd (CGVS (...)7, p. 7)."

Verzoekers benadrukken dat het onredelijk is om te poneren dat verzoekster slechts weinig informatie aan haar moeder heeft gegeven. Zij vervolgen dat verzoekster enkel de expliciete doodsbedreigingen verzweeg en dat zij uit ervaring wist dat haar moeder nog enkele dagen in het ziekenhuis zou verblijven, waarna zij wel alle details heeft besproken met haar moeder. Toen werd er volgens verzoekers beslist dat verzoeksters moeder zich bij haar eigen moeder zou vestigen aangezien de veiligheidssituatie in San Martin ook precair was. Met deze argumentatie in het verzoekschrift volhardten verzoekers in wezen in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, minimaliseren zij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en bekritisieren en spreken zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slagen de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt te dezen dat het allerminst plausibel is dat verzoekers de moeder van verzoekster niet zouden hebben ingelicht over de volledige draagwijdte van het incident op 9 februari, nu zij immers op hetzelfde adres woonde, verzoekers zelf niet kunnen duiden waarom de bendeleden hen precies bedreigden met de dood en bijgevolg niet konden uitsluiten dat verzoeksters moeder geen gevaar zou lopen en verzoekster bovendien niet met zekerheid wist hoe lang haar moeder in het ziekenhuis zou verblijven. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekster haar moeder voor gevaar zou willen behoeden en zij haar aldus zou waarschuwen over de ernst van de zich voorgedane feiten, zo ook de expliciete doodsbedreiging, opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen en haar voorzorgsmaatregelen zou nemen wanneer zij zou terugkeren naar de woning. Aangaande de inconsistentie in de verklaringen van verzoekers merken zij in het verzoekschrift op dat verzoeker niet expliciet gevraagd werd of verzoekster al dan niet over de doodsbedreigingen had

verteld. Zij menen voorts nog dat het informeren over het feit dat er gewapende mannen waren gekomen en dat zij het huis gingen verlaten terecht door verzoeker als een waarschuwing aan verzoeksters moeder werd gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoeker gevraagd werd naar wat er met verzoeksters moeder werd besproken en dat hij daarbij zonder voorbehoud melding maakt van het feit dat verzoekster vertelde wat er gebeurd was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 7). Verzoeker maakt bijgevolg geen nuancering dat verzoekster de expliciete doodsbedreiging pas op een later tijdstip zou hebben besproken, hetgeen wel degelijk inconsistent is met verzoeksters verklaringen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt eveneens terecht dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot het telefoongesprek dat verzoeker zou hebben gehad naar aanleiding van het incident. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat verzoekster weinig informatie kon geven over deze oproep aan de politie omdat deze zeer kort was en er weinig informatie te geven was. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers met deze argumentatie geen enkel valabel argument bijbrengen voor de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster aangeeft dat zij met verzoeker niet concreet heeft gesproken over wat er besproken zou zijn geweest met de politie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 10). Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers, die zich in een benarde situatie bevonden waarbij benedeleden zich buiten aan hun woning bevonden en hen met de dood bedreigden, elkaar grondig zouden inlichten/bevragen over wat er allemaal precies gezegd werd door de politie, zelfs al was dit een korte oproep.

Door te volharden in hun verklaringen dat de wijk waarin zij woonden veiliger is heel vroeg in de voormiddag, brengen verzoekers geen enkel dienstig verweer aan om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en overwegingen te weerleggen waar met betrekking tot de wijze waarop zij wisten te ontkomen aan hun belagers op goede gronden wordt overwogen als volgt:

“Jullie verklaringen over de wijze waarop jullie wisten te ontkomen aan jullie belagers zijn eveneens weinig overtuigend. Zo wordt u eerst gevraagd hoe jullie besproken hebben hoe jullie zouden ontsnappen uit deze situatie – gezien die benedeleden voor zover jullie wisten het huis in het oog hielden – waarop u zegt dat jullie met de politie hebben gesproken, dat uw man met zijn familie had gesproken en dat jullie de volgende dag vertrokken zijn (CGVS, p. 11). U wordt erop gewezen dat die benedeleden jullie willen vermoorden en dat jullie niet zomaar het huis kunnen verlaten en gevraagd hoe het dan precies gegaan is, waarop u vaagweg zegt dat jullie tussen vijf en zes uur 's morgens zijn vertrokken en alleen de meest noodzakelijk zaken hebben meegenomen. U wordt gevraagd meer in detail hierover te vertellen, gezien jullie in een buurt woonden die door deze bende gecontroleerd wordt. U geeft echter louter mee dat er op het moment dat jullie vertrokken weinig volk op straat was en dat er geen files waren waardoor jullie niet werden opgehouden. U wordt erop gewezen dat die bende daar in de straten aanwezig is en dat zij jullie willen vermoorden, en gevraagd hoe jullie zomaar het huis konden verlaten en vertrekken. U geeft vreemd genoeg enkel aan hier zelf geen antwoord op te hebben en zegt louter nog dat u het als een wonder beschouwt (CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen over de wijze waarop jullie wisten te ontkomen aan de bende die jullie wijk controleert – ze houden jullie elke dag op straat tegen om renta te vragen – zijn niet overtuigend (CGVS, p. 7 en CGVS (...), p. 9).

Ook uw broer kan hier geen bijkomende informatie over bieden. Ook hem wordt gevraagd hoe jullie jullie ontsnapping bespraken en planden maar ook hij zegt louter dat jullie gewacht hebben tot de volgende dag en dan vertrokken zijn (CGVS (...), p. 13 en 14). Nogmaals gevraagd wat jullie precies bespraken over hoe jullie de wijk levend zouden kunnen verlaten – voor zover jullie wisten waren die benedeleden nog steeds in de buurt – antwoordt ook hij vaagweg dat jullie gewoon vertrokken en het allernoodzakelijkste meenamen, zonder enige verdere informatie te bieden (CGVS (...), p. 14). Gevraagd te verklaren waarom jullie zomaar zonder problemen zijn kunnen vertrekken zegt ook hij louter dat het 's morgens vroeg was en dat de straten er verlaten bij lagen. Gevraagd waarom de bende jullie zomaar liet vertrekken kan hij geen verklaring bieden (CGVS (...), p. 14). Ook W.(...) biedt geen bijkomende informatie over waarom jullie zomaar konden vertrekken uit jullie huis en uit de wijk (CGVS (...), p. 6).”

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekers onderling, alsook verzoekster en haar broer tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de verblijfplaats van verzoeksters moeder en ook het verdere verloop van de situatie en de problemen sinds hun vertrek uit de wijk en later uit El Salvador. Immers, daar waar verzoekster verklaart dat haar moeder nog steeds in het huis woont (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 14), verklaart verzoeksters broer nochtans dat hun moeder sinds 9 februari 2019 niet meer in het huis is geweest en dat zij nu bij haar eigen moeder, enkele huizen verderop woont (administratief dossier, map

'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeksters broer, p. 15). Ook verzoeker verklaart dat verzoeksters moeder bij haar eigen moeder woont (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 7).

Verder verklaart verzoekster in eerste instantie dat de bende haar moeder niet meer heeft benaderd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 14) om later aan te geven dat ze haar toch nog benaderd hebben en gevraagd hebben naar zowel verzoeker, haar broer en zichzelf zonder dat zij evenwel verdere uitleg hieromtrent kan geven (*ibid.*, p. 14-15). Verzoeksters broer geeft eveneens aan dat de bende bij hun moeder heeft geïnformeerd, maar enkel naar verzoekster en hemzelf en dus niet naar verzoeker (administratief dossier, map 'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Verzoeker verklaart dan weer dat verzoeksters moeder nooit meer benaderd is geweest door de bende (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 9).

Dat verzoeker minder informatie heeft over wat er met verzoeksters moeder gebeurde omdat zij geen relatie meer hebben met elkaar en hij geen rechtstreeks contact heeft met verzoeksters moeder, wordt vooreerst gerelativeerd door de vaststelling dat zij tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2019 wel degelijk elkaar opgeven als huidige niet-geregistreerde partner (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 15b). Bovendien vraagt verzoeker, net als verzoekster, in België internationale bescherming omwille van problemen met de *Barrio 18* zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren. Overigens brengen verzoekers met dit betoog geen valabel argument bij om de inconsistenties in verzoeksters verklaringen zelf, de verklaringen tussen verzoekster en haar broer onderling en het feit dat zij geen extra informatie kan verschaffen over het incident waarbij de bende haar moeder opnieuw zou hebben benaderd, te herstellen of te weerleggen. Voor het overige komen verzoekers in het verzoekschrift niet verder dan het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. De Raad wijst er bovendien op dat, in zoverre verzoekers menen dat de inconsistentie met betrekking tot de woonplaats van verzoeksters moeder onvoldoende is, rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen nog op goede gronden op als volgt:

"Het is voorts opmerkelijk dat uw moeder wel in San Antonio kon blijven wonen, in jullie straat vlakbij jullie huis, terwijl jullie zich genoodzaakt voelden om de kolonie meteen te verlaten. Aangezien uw moeder van plan was na het ziekenhuis terug te keren naar huis wordt u gevraagd wat haar plan was met betrekking tot de doodsb bedreigingen van de bende, waarop u louter zegt dat het probleem slechts met jullie drie te maken had (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u dit zo zeker wist, aangezien dit nergens blijkt uit de door u geschetste gebeurtenissen van die avond, zegt u dat de bende voornamelijk jongeren viseert (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de eigenlijke situatie van uw moeder nadat ze dan terugkeerde naar huis herhaalt u dat zij niet betrokken was bij het probleem (CGVS, p. 14). Gezien het geenszins duidelijk was dat uw moeder volkomen buiten schot zou blijven kunnen deze verklaringen geenszins overtuigen.

Uw broer verklaart over het feit dat uw moeder in uw wijk kon blijven wonen dat zij geen alternatief had. Het was gemakkelijker voor u en uw broer om te verhuizen dan voor uw moeder en uw zieke broer (CGVS (...), p. 16). Erop gewezen dat ze toch wel zou kunnen verhuizen indien haar leven op het spel stond antwoordt hij louter: "natuurlijk". Gevraagd waarom zij dan niet verhuisd is, zegt hij dat het geen probleem was waar zij bij betrokken was (CGVS (...), p. 16). Gezien geen van jullie weet waarom die bendeleden aan jullie huis stonden, waar ook uw moeder woont, en jullie met de dood bedreigden, houdt dit maar weinig steek. Gewezen hierop zegt hij dat hij dacht dat zij niets met het probleem te maken had omdat zij tot hertoe nog niets heeft meegemaakt, wat evenmin steek houdt (CGVS (...), p. 16).

De verklaringen van uw ex-vriend hierover kunnen ook niet overtuigen. Gevraagd waarom uw moeder verhuisd is van nummer 21 naar nummer 24 in dezelfde straat zegt hij dat zij moest zorgen voor uw grootmoeder (CGVS(...), p. 7). Hij zegt echter ook, wanneer hem specifiek hiernaar gevraagd wordt, dat ze ook niet langer in jullie huis kon wonen vanwege jullie problemen. Zij vreesde dat die mensen zouden kunnen terugkomen (CGVS (...), p. 8). Erop gewezen dat drie huizen verder gaan wonen dit probleem niet oplost zegt hij dat San Martin te ver was voor uw grootmoeder en dat zij verkoos om daar te blijven ondanks het risico (CGVS (...), p. 8). Gevraagd waarom uw moeder niet mee naar San Martin is gegaan, indien zij schrik had van de bende, antwoordt W.(...) dat het belangrijkste was dat jullie drieën die dag in huis waren en dat ze jullie willen vermoorden en voegt vreemd genoeg toe: "misschien willen

ze ons alleen vermoorden, ik weet dat niet" (CGVS (...)7, p. 8). Dergelijke verklaringen over de reden waarom uw moeder in jullie straat is blijven wonen zijn niet aannemelijk."

Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat jongeren een hoger risico lopen en het bijgevolg niet irrationeel of irrelevant is dat verzoekster overwoog dat haar moeder een lager risico liep. Zij wijzen er bovendien op dat verzoeksters moeder naar haar eigen moeder is verhuisd en dat een andere verhuis omwille van de gezondheidstoestand van verzoeksters jongste broer niet mogelijk is. De Raad stelt vast dat verzoekers bijgevolg volharden in hun eerder afgelegde en onaannemelijk bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, waarmee zij echter geen enkel concreet en dienstig verweer bijbrengen om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers vervolgen in het verzoekschrift dat zij hypothesen hebben aangehaald voor de reden waarom zij net gevisieerd werden. Zo was verzoeker niet van de wijk, kocht hij recent een auto waardoor hij werd beschouwd als iemand met voldoende financiële middelen en kon hij de gevraagde *renta* niet steeds betalen. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekers zich te dezen bedienen van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in hun verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk dat zij geen idee heeft waarom ze hen wilden vermoorden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 9), alsook dat zij nooit problemen hebben gekend omwille van het betalen van *renta*, die zij steeds betaald hebben (*ibid.*, p. 8). Hoewel verzoeker de aankoop van zijn wagen aanmerkt als het begin van de problemen, geeft hij zelf duidelijk aan dat hij geen idee heeft waarom zij plots bedreigd werden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 7).

Dat verzoekers tot op heden geen enkel idee hebben waarom zij plots met de dood werden bedreigd, is wel degelijk niet geloofwaardig. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoekers' gebrek aan initiatief om informatie te vergaren hun geschetste vrees relativeert. De bewering dat verzoeksters moeder zich onmogelijk om de precieze redenen kon informeren omdat zij dan een hoger risico op vervolging zou lopen, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij er alles aan zou doen om informatie over zijn/haar recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekers geschetste vrees in te schatten. Bovendien schoof verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud louter naar voor dat het niet nodig was om het probleem op te rakelen bij haar moeder omdat zij het land al heeft kunnen verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 15) en dus niet het gegeven dat haar moeder hierdoor een groter risico zou lopen. Dergelijke verklaring over de reden waarom haar moeder niets meer is te weten gekomen over de problemen, hoewel zij nog steeds op dezelfde plaats woont, kan dan ook niet overtuigen.

Verzoekster en haar broer leggen bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de plaats waar verzoeker aangifte zou hebben gedaan van de doodsb bedreigingen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 21 en administratief dossier, map 'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeksters broer, p. 25). Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de door verzoeksters broer afgelegde verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherentie te vergoelijken.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met *Barrio 18*.

2.3.6.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met *Barrio 18* in Residencial San Antonio in de stad Soyapango, San Salvador kan evenmin geloof worden gehecht aan hun daardoor ingegeven vlucht naar San Martin waar verzoekster nog andere problemen zou hebben gekend. Dat verzoekers zich bijgevolg in "één van de gevaarlijkste wijken in het land" zullen moeten vestigen, meer bepaald in San Martin kan dan ook allerminst gevolgd worden.

Ten overvloede overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen aangaande hun vlucht naar San Martin verder wordt ondermijnd door volgende vaststellingen:

“Echter, er zijn nog andere elementen die doen twifelen aan jullie vlucht naar San Martin. Zo geven jullie weinig overtuigende of doorleefde verklaringen over de situatie met betrekking tot de heersende bende in San Martin wanneer jullie daar aankwamen om er zich te vestigen. Gevraagd te vertellen over dit moment antwoordt u ontwijkend dat het ook de Barrio 18 Surenos zijn zoals in San Antonio. Gevraagd naar het contact tussen jullie en de bende wanneer jullie daar aankwamen zegt u dat jullie niet meer buitenkwamen nadat jullie verhuisd waren (CGVS, p. 21). Gezien jullie in februari 2019 verhuisden en u nog tot april naar de lessen aan de universiteit ging houdt dit weinig steek (CGVS, p. 4). U zegt hier verder over dat het contact vooral via W.(...) gebeurde en dat uw identiteitskaart een keer gevraagd werd (CGVS, p. 21). Gezien u tevens zegt dat zij mensen vermoorden die van een andere regio komen, wordt u opnieuw gevraagd wat zij dan gedaan hebben wanneer jullie aankwamen van een andere regio, waarop u opnieuw louter herhaalt dat het dezelfde bende betreft als in San Antonio (CGVS, p. 21). Gevraagd hoe zij dan wisten dat jullie uit een regio met dezelfde bende kwamen, zegt u dat W.(...) met een jongen “die zich had teruggetrokken” had gesproken (CGVS, p. 21 en 22). Na nogmaals gevraagd te hebben hoe zij er zeker van konden zijn vanwaar jullie kwamen, zegt u dan dat dit via de identiteitskaart kan worden nagegaan (CGVS, p. 22). Zij zouden niet gevraagd hebben waarom jullie verhuisden uit de vorige wijk waar Barrio 18 heerste (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom de bende niet met u en uw broer sprak, zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 22). Uw verklaringen over jullie verhuis naar San Martin zijn ontwijkend en, zeker gezien uw vermelding dat ze mensen vermoorden die van een andere regio komen, weinig overtuigend of doorleefd.

Ook uw broer kan hierover geen overtuigende verklaringen bieden. Zo wordt hij gewezen op zijn bewering dat men in El Salvador niet naar een andere regio kan gaan en gevraagd hoe het dan gebeurde wanneer jullie verhuisden naar San Martin maar hij geeft geen antwoord op de vraag (CGVS (...)0, p. 21). De vraag wordt herhaald waarop hij eveneens louter zegt dat het dezelfde bende was en jullie geen groot probleem hadden, zonder dit op enige wijze toe te lichten. Gevraagd dit verder uit te leggen zegt hij kortweg dat ze de betrokkene altijd gaan onderzoeken en dat het beter is om niet van een wijk met een rivaliserende bende te komen (CGVS (...)0, p. 21). Opnieuw biedt uw broer geen enkele informatie over hoe het verliep in jullie geval. De vraag wordt herhaald maar opnieuw geeft hij geen concrete informatie: “omwille van diezelfde reden, omdat het dezelfde bende was, en ook omdat mijn schoonbroer daar al gewoond had dachten we niet dat we problemen zouden krijgen door daar te gaan wonen” (CGVS (...)0, p. 21). Nogmaals gevraagd hoe het contact met de plaatselijke bende verliep wanneer jullie in jullie wijk in San Martin aankwamen laat hij het opnieuw na enige concrete informatie te geven. Dit blijft zo na nog eens verschillende vragen ter verduidelijking (CGVS (...)0, p. 21 en 22). Uiteindelijk weet hij nog te zeggen dat W.(...) met hen had gesproken maar heeft hij geen idee hoe dit gesprek zou zijn verlopen (CGVS (...)0, p. 22).”

Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat zij zo weinig mogelijk buiten probeerden te komen en dat verzoekster enkel naar de universiteit ging. Er dient echter ook te worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft tot op 15 mei 2019 (en dus tot ruim na het voorgehouden incident in februari 2019) te zijn blijven werken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 4 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 5), hetgeen verder hun ondergedoken bestaan relatieveert. Voor het overige bevestigen verzoekers hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee zij er aldus niet in slagen voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan hun verhuis naar San Martin kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster aldaar zou hebben gekend, doch ten overvloede nog kan worden opgemerkt dat uit het feit dat verzoekster beledigd werd op straat geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid en wat betreft de aanranding van de arts moet worden vastgesteld dat de politie een lopend onderzoek heeft naar deze arts en verzoekster sinds maart 2019 geen problemen meer heeft gekend met deze arts zodat hieruit een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekers uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6.5. In zoverre verzoekers, onder verwijzing naar het rapport Human Rights Watch, “*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van februari 2020 (verzoekschrift, stuk 4), voorts aanvoeren dat het voor slachtoffers geen optie is om zich binnen El Salvador te hervestigen, dient erop gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de bende 18 in hun buurt, laat staan in San Martin hetgeen de vraag of zij zich al dan niet elders in El Salvador veilig zouden kunnen vestigen, irrelevant maakt.

2.3.6.6. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel (iemand die nagelaten heeft om een door de bendeleden geëiste som geld te betalen en wonende in een gevaarlijke buurt) en de verwijzing naar informatie waarin gewag wordt gemaakt van afpersing en geweld, volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven nu zij niet verder komen dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de bedreigingen die zij in El Salvador zouden hebben ervaren. Dit klemt des te meer daar verzoekster zelf aangeeft dat zij de door bendeleden gevraagde *renta* telkens hebben betaald en zij nooit problemen hebben gekend omwille van *renta* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 8). Hoewel verzoeker aangeeft dat wanneer hem tweemaal op één dag *renta* werd gevraagd hij hierbij aangaf reeds betaald te hebben waarop de bendeleden een “*wegwerpgebaar*” maakten, blijkt ook uit verzoekers verklaringen hij steeds de gevraagde *renta* heeft betaald (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 7). Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is bijgevolg laattijdig en in strijd met hun eerdere verklaringen.

2.3.6.7. Verzoekers betogen uitvoerig dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico lopen om door bendes te worden geïdoleerd omwille van hun verblijf in het buitenland dat de indruk zal wekken dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en waardoor zij een doelwit zullen uitmaken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld. Verzoekers vervolgen dat eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, de kans reëel is dat deze informatie bij een terugkeer naar El Salvador opnieuw komt bovendrijven. Verzoekers verwijzen hierbij naar verschillende rapporten en artikels, waaronder de aan het verzoekschrift gevoegde COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (stuk 3) en het rapport “*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4).

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze vrees aantast. Bovendien dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift betogen, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen laten verzoekers, die in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van een vrees omwille van hun verblijf in het buitenland, evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoekers immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met de *Barrio 18*. Er zijn verder evenmin andere concrete indicaties dat zij in het oog worden gehouden door leden van dezelfde, dan wel een andere bende. Verzoekers maken dan ook niet

aannemelijk dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus, "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, p. 20-22), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde rapport "*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4), dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoekers tonen, gelet op het voorgaande, allerm minst aan dat zij behoren tot specifieke groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met *Barrio 18* en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.6.8. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels (stukken 3-8) moet worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekers broer en diens echtgenote (verzoekschrift, stuk 9) zijn evenmin van aard om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen. De Raad benadrukt te dezen dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. *In casu* moet worden vastgesteld dat de broer en echtgenote van verzoeker hun problemen vastknopen/verbinden aan/met de voorgehouden problemen van verzoekers en de broer van verzoekster en dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers geenszins aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen en zij voor het overige andere vluchtmotieven inroepen dan verzoekers.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde

redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.6.9. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen stelt de Raad vast dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van hun beweerde problemen met de bendeleden in hun wijk. Het betoog dat zij als iemand worden gezien die een vorm van verzet pleegden tegen de bende met semi-autoriteit in hun land van herkomst en dit wel degelijk een (politieke) verzetsdaad uitmaakt ten opzichte van de autoriteit van de bende en bijgevolg een link vertoont met het Vluchtelingenverdrag of zij minstens tot een sociale groep behoren, waartoe zij verwijzen naar "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*", kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.6.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers nog wijzen op het gebrek aan beschermingsmogelijkheden door de overheid, wijst de Raad erop dat vermits verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij problemen hebben gekend/kent met de bende 18, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (in "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019, p. 11-19; "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus "*El*

Salvador: Situation sécuritaire van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers' argumentatie, ten dele op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert en anderzijds op diverse internetbronnen en rapporten, dat meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict, dat het niveau van geweld er op hetzelfde of zelfs een hoger niveau is dan in bepaalde conflictzones, dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie als een gewapend conflict kwalificeert, dat gelet op het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er geconcludeerd moet worden tot een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen (verzoekschrift, stukken 3-7) – die veeleer minder recent zijn dan de informatie die verwerende partij aanbrengt – weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Uit de door partijen ter beschikking gestelde informatie blijkt immers dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel, waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen, familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes, burgers die bendes verlaten of verraden hebben, LGBTI-personen, burgers met bepaalde beroepen, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen en burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten.

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoekers er nog op duiden dat zij als niet tot de “hogere klassen” behorend een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van het bendegeweld, komen zij opnieuw niet verder dan het uiten van blote beweringen die zij op geen enkele wijze concretiseren. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien niet dat het enkele feit dat zij niet behoren tot de hogere klassen in hun hoofde een verhoogd risico op het lopen van een reëel risico op ernstige schade met zich meebrengt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft die verzoekers op uitvoerige wijze uitwerken in hun verzoekschrift met verwijzing naar diverse rapporten, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoekers om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.9. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET